І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-5740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 104. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1972 No 104. VOL. LXXIX.

ДОСЛІДИ ПІСТРЯКА ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ЛІКУВАННЯ БУЛИ ГОЛОВНОЮ ТЕМОЮ НАУКОВОГО З'ЇЗДУ УЛТ ПА В ТОРОНТІ

д-р Олег Волянський, голова УЛТПА

Торонто. — Доповіді світової слави українського вірусолога проф. д-ра Леона Дмоховського, голови департаменту вірусології в Тексаському Університеті, про досліди над можливостями, що недугу пістряка (рака) спричиняє вірус та про дальші перспективи лікування цієї недуги, і доповідь д-ра Мирослава Грещишина, професора гінекології і акушерства в Стейтовому Університеті в Бофало та дослідника-гінеколога у відомому Росвелл Парк Меморіял Інституті про кращі можливості лікування жінок, недужих на рака яєчника, були головними темами уваги 9-го Наукового З'їзду Українського Лікарського Товариства Північної Америки, що відбувся тут в готелі „Сі Вей Тавер Мотор" в днях від 26 до 28-го травня ц. р. Про виступи цих двох видатних лікарів, дослідників і науковців, як і про З'їзд широко звітував місцевий щоденник „Глоб енд Мейл" з понеділка, 29-го травня. У З'їзді, про який мова, взяло участь 250 українських лікарів із ЗСА і Канади, багато з яких прибули зі своїми дружинами і дітьми, що мали свою розвагову програму; зареєстровано також 200 гостей, а в бенкеті взяли участь 550 осіб. Головою Організаційного Комітету З'їзду був д-р Петро Глібович із Торонта. Учасники З'їзду, який працював переважно по секціях, заслухали багато наукових доповідей, виголошених здебільша українською мовою, між ними і світової слави науковця д-ра Леона Дмоховського та багатьох інших професорів університетів і науковців українського походження. На бенкеті, що відбувся в суботу, був амбасадор Канади до ОН Івон Больне, брав участь також сенатор Павло Юзик — заступник головного предсідника УНСоюзу на Канаду, ходження. Головним прологова Онтерійського Лікарського Т-ва та ін. діячі. Учасники стоячи привітали відчитаний привіт від Верховного Архиєпископа УКЦеркви Кардинала Йосифа, особисто вітав присутніх Митрополит УАПЦеркви у світі і УПЦеркви в ЗСА Владика Мстислав, а Владика УКЦеркви Ізидор провів молитву. Майстром церемоній на бенкеті був д-р І. Василенко з Торонта. У мистецькій частині зібрані мали насолоду слухати концерт у виконанні відомих мистців Люби та Іринея Жук. На закінчення бенкету голова УЛТПА д-р О. Волянський прочитав Резолюції, з протестом проти переслідувань українців на Рідних Землях, зокрема інтелектуалістів. Резолюції були прийняті оплесками. У неділю відбулись Богослуження в церквах у Торонті, і тоді в українській католицькій церкві Владика Ізидор виголосив слово на пошану українських лікарів та було для них відспіване Многоліття. Багато з них приступили до св. Причастя. Тієї ж неділі увечері відбулася ще товариська зустріч-вечеря, учасники якої групувалися за тими школами й місцевостями, де вони їх у Німеччині, Австрії, Канаді, Америці й інших країнах закінчили. „Голос Канади" передав в Україну повідомлення про цей З'їзд.

Михайло Ярош кандидує на шерифа в Огайо

Джерзі Сіті. — Михайло Ярош, український активіст з молодшої генерації в Янставні, Огайо, здобув кандидатуру Демократичної партії на становище шерифа в повіті Магонінг у виборах 7 листопада. У праймеризах 2-го травня, М. Ярош одержав переважаючу більшість голосів — 33,792 до 14,120, які одержав його найближчий суперник.

Минулого четверга, 1-го червня, М. Ярош, в товаристві своїх приятелів Д. Сальвена з Янгставну і Олександра Данька з Джерзі Сіті, відвідав головну канцелярію УНСоюзу та редакцію „Свободи". Гостя з Огайо приняв головний предсідник Йосип Лисогір. В розмовах заторкнено ряд справ, пов'язаних з цьогорічними виборами та шанси поодиноких українських кандидатів в різних частинах країни. М. Ярош підкреслив конечність більшої

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВЕСНЯНА КАМПАНІЯ УНС

У ТРАВНІ ПРИЄДНАНО 347 НОВИХ ЧЛЕНІВ

У травні, що був другим місяцем посиленої весняної організаційної кампанії Українського Народного Союзу, приєднано 347 нових членів, що збільшує загальну кількість нових членів, приєднаних в цьому році, до 1 490. Метою весняної кампанії є збільшити цю кількість нових членів до кінця червня до 2,600. До успішніших організаторів нових членів у травні належать: постійний організатор в Ню Йорку Роман Крупка, який приєднав 11 нових членів, секретар 283-го Відділу в Обурн, Н. И., Григорій Гаврилків, який здобув 9 нових членів, секретар 233-го Відділу в Акрон, Огайо, Богдан Дейчаківський, який приєднав 8 нових членів, та секретар 5-го Відділу в Асторії Микола Хоманчук і секретар 271-го Відділу в Елмайрі Іван Чопко, які приєднали по сім нових членів. По шість нових членів приєднали: секретар 14-го Відділу в Ню Йорку Михайло Отрок, секретар 125-го Відділу в Чікаго Степан Касіян, секретар 191-го Відділу в Трой Василь Колодій, секретар 192-го Відділу в Геркімері Ярослав Сенишин, секретар 251-го Відділу в Клівленді д-р Юрій Оришкевич, секретар 346-го Відділу в Клівленді проф. Роман Чучкевич, секретар 444-го Відділу в Саскатуні Лев Вовк та секретар 492-го Відділу в Оттаві пані Віра Боцюрко. По п'ять нових членів приєднали: секретар 127-го Відділу в Сент Кетрін Петро Дяків, секретар 379-го Відділу в Чікаго Михаїл Семків, секретар 266-го Відділу в Амстердамі Василь Труфим та Микола Кілінко з 245-го Відділу в Трентоні. Кампанія продовжується.

КОНГРЕС ВІТАВ ЕНТУЗІЯСТИЧНО ПРЕЗИДЕНТА ЯК ВІН ЗВІТУВАВ ПРО СВОЮ ПОДОРОЖ І ПІДПИСАНІ В МОСКВІ ДОГОВОРИ

Вашингтон. — В пів години після свого прилету з своєї 13-тиденної подорожі до 4-ох віддалених держав Европи й Азії президент Р. Ніксон виголосив перед об'єднаними палатами Конгресу 35-тихвилинну промову, передавану через усі радіо-телевізійні агенції. При вході Президента на залю, так само, як при вході пані Ніксон на галерію, привітні учасники їм стоячки овацію. Овація повторилася після закінчення Президентової промови.

На вступі Президент говорив про глибоке враження, що його зробив на нього від американського — поруч совєтського — прапору на вежі Кремлю, вперше в історії. Але Президент застерігся, що під час його подорожей до Пекіну і до Москви не осягнено „негайного миру", а тільки започатковано шлях до миру. „Ця серія зустрічей не перемінила раптом недосконалого світу в досконалий світ. Все ще існують глибокі філософські розбіжності. Все ще є частини світу, в яких зберігається давня ненависть. Не виключено небезпеки війни — але її поменшено".

Президент вичислив всі здобуті у Москві осяги, ствердивши, що підписані там договори про очищування природи, обмін науковими здобичами, спільне досліджування космосу та спільні дальші досліди над важкими недугами, головно серця і пістряка, спонукають договірні країни зберігати добрі взаємини. Він підкреслив значення договору про обмеження стратегічної зброї, як припинення загрозливої спіралі зброєння. Президент запевнив, що „ніяка потуга у світі не буде могутнішою над З'єднані Стейти Америки" та, зокрема, підкреслив те саме щодо економічної сили Америки. „Від десятиччя Америка була засклеплена в крузі ворожої конфронтації з двома великими комуністичними державами... і наші відносини з ними зайшли в сліпий кут". Президент ствердив, що його подорожі до Пекіну й Москви вивели Америку і світ з того загрозливого кута та створили нові перспективи, проте він застерігся, що це тільки початок шляху, а дальший поступ залежить від Америки і тих, з якими Америка започаткувала той новий характер взаємин. Президент вказав, що велику частину його розмов із Брежнєвим становила В'єтнамська проблема, але зазначив, що було б шкодою для справи, коли б виявлено подробиці тих розмов. Він признав, що обидві сторони мають власний підхід до В'єтнамської проблеми, але підкреслив, що обидві сторони бажають собі замирення. Щодо ізраїльсько-арабського конфлікту, то підкреслив, що ЗСА і СССР потвердили своє довір'я до посередницької місії призначеного для цієї справи від Об'єднаних Націй дипломата Гуннара Ярінга. Президент апелював до Конгресу, щоб він швидко ратифікував підписані у Москві пакти та щоб докладно розглянув пакт про обмеження числа протиракетних ракет, так званих „АБМ". Президент особливо підкреслив, що досвід доказав, що зброїна готовість, твердість і рішучість є найкращим шляхом до мирного полагодження конфліктів і запевнив, що Америка й надалі мусить бути сильною і сторожкою.

Понад сто тисяч українців очікували президента Ніксона в Києві, тільки деякі могли його бачити

Київ. — Понад сто тисяч мешканців цієї української столиці очікували здовж траси з летовища до міста на приїзд президента Ніксона в понеділок 29-го травня, але тільки деякі з них могли його бачити — інформує агенція Юнайтед Прес Інтернешенел. Газетні кореспонденти твердять, що зібрані на привітання президента Ніксона маси народу в Києві були багато більші, ніж у Москві чи Ленінграді, пояснюючи це тим, що багато українців мають своїх рідних в Америці. Проте, тільки деякі могли дійсно побачити американського Президента, бо місцева поліція, подібно, як у Москві і Ленінграді встановила барікади. Все ж таки багатьом пощастило продістатися через загороди та побачити Президента зблизька, повіваючи на його привітання американськими і совєтськими прапорцями. Багато тисяч приглядалися параді самоходів, що супроводили президента Р. Ніксона, з вікон та балконів житлових домів. Президент Ніксон, вийшовши з літака на київському летовищі, сердечно вітався з багатьма з-поміж яких трьох сотень осіб, переважно представників урядів, що очікували на його приїзд. Як уже інформовано, приїзд президента Ніксона до Києва був спізнений на одну годину з уваги на дефект в моторі совєтського літака, що ним він мав летіти. Кореспонденти згадують, що спізнення відлету президента Ніксона з Москви було „турботливим" для совєтських властей. Відлету гостей з Москви пильнував совєтський маршал летунства Борис Бугаєв. Прем'єр Косигін, вибачаючись перед президентом Р. Нуксоном за випадок, твердив, що „щось подібне ще ніколи раніше не трапилось" та жартівливо питав президента Ніксона, „що він має вчинити з маршалом летунства". Ніксон дотепно відповів, що підвищити його в ранзі, бо краще, що це сталося на землі, ніж мало статися в повітрі. Підгорний зі свого боку додав, що це сталося в добрій інтенції, щоб президента Ніксона довше затримати в Москві. З уваги на спізнений приїзд до Києва, змінився там також і час запланованих церемоній. Щойно наступного дня президент Ніксон поклав вінок на могилі Невідомого Вояка на Дніпрі та говорив про геройзм українських вояків під час другої світової війни та вшанування будівничих, які кілька років після війни відбудували українську столицю із майже суцільної руїни. У понеділок 29-го травня, президент Ніксон на прийнятті в Маріїнському палаці підніс тост „щоб процвітала і дальше господарсько розвивалася Українська Республіка". Після бенкету відбувся одногодинний концерт, а наступного дня, як президент Ніксон склав вінок на могилі Незнаного Вояка, пані Ніксон відвідала Палац Піонерів та провела деякий час серед дітвори. Опісля Президент і пані Ніксон оглядали столицю та відвідали старовинний собор св. Софії. Вписуючись у пам'яткову книгу, президент Ніксон написав: „Собор св. Софії це величний пам'ятник преславної історії України".

Виступ президента Ніксона в Конгресі викликав прихильну в загальному реакцію

Вашингтон. — Виголошена президентом Ніксоном зараз же після його повернення з подорожі до СССР, Ірану і Польщі промова про головні аспекти й висліди його переговорів з державними і політичними керівниками цих держав зустрілася в загальному з прихильним прийняттям конгресменів і сенаторів під час їхньої об'єднаної сесії в четвер 1 червня ц. р. Все ж таки, не зважаючи на оваційну зустріч Президента в Конгресі і прихильну реакцію членів Конгресу на його промову, в Конгресових колах рахуються з деякою опозицією Палати й Сенату проти підписаних ним у Москві договорів, зокрема ж про обмеження стратегічного і нуклеарного зброєння. Сенатор Гю Скотт, провідник республіканців у Сенаті, висловив свою певність щодо того, що президент Ніксон матиме повну підтримку Конгресу і що Сенат затвердить підписаний ним договір про обмеження зброєнь, погоджуючися з поглядом Президента, що це буде в найкращому інтересі миру й безпеки в сьогоднішньому світі. З другого боку, противник підписаних у Москві договорів, демократичний сенатор Генрі М. Джексон з Вашингтону заявив, що підписані договори мусітимуть перейти критичну і докладну, а то й довгу перевірку, заки їх ратифікує Конгрес. Промову президента Ніксона сенатор Джексон назвав зручним виборчим виступом, в якій поза загальниками не було нічого нового. Республіканський сенатор консервативного напрямку Джеймс Л. Боклі з Ню Йорку ствердив, що Президент не сказав нічого конкретного про підписані договори, які у своєму висліді можуть виявитися некорисними для ЗСА. Свої сумніви щодо цих договорів висловлюють також інші республіканські сенатори і конгресмени.

Совєти ратифікували підписані у Москві з Ніксоном договори

Москва. — 11-тичленне Політбюро КПСС, рада міністрів СССР і Президія Верховного Совєту ратифікували пакти, що їх підписано у Москві під час перебування президента Р. Ніксона. „Правда" помістила на 1-ій сторінці обширний коментар, прославляючи ті пакти, які „мають велике значення, змінивши політичний клімат у світі на краще". У комунікаті „ТАСС-а" підкреслюється створення окремої Комісії для виготовлення торговельного договору й висловлюється надія, що ця справа буде позитивно полагоджена впродовж недовгого часу. Поруч з манифестованим совєтським офіційним оптимізмом керівні совєтські кола — за твердженням західних обсерваторів у Москві — розчаровані, що не прийшло до підписання широкого торговельного договору, на якому Совєтам дуже залежить. Кремлівські володарі будімто прийшли до висновку, що ЗСА в'яжуть підписання такого договору із зміною становища СССР супроти Північного В'єтнаму, але Америка ніби перецінює совєтські практичні можливості щодо впливу на закінчення В'єтнамської війни.

У Варшаві президент Р. Ніксон підписав також договір із головою польської компартії Едвардом Гереком про створення спільної комісії для виготовлення договору про поширення торгівлі та про покращання комунікації між ЗСА і Польщею у сподіванні більшого туристичного руху.

Ізраїль погрожує відплатою арабам за останній терористичний замах

Тель Авів. — Ізраїльська рада міністрів зібралася на надзвичайне засідання на вістку про терористичний замах, що стався у минулий вівторок, в якому три японські терористи, діючи з доручення комуністичної арабської організації, обкидали гранатами та обстріляли вигнем із трьох ручних скорострілів масу осіб, що були у ждальні летовища. Терористи саме прилетіли літаком з Парижу. 25 осіб згинули, понад 70 поранено. Між загинулими були жидівський професор Арон Кацір, видатний дорадник в ізраїльському військовому міністерстві, 12 католицьких порторіканців, які прибули з паломницькою прогулянкою з Риму та три цивільні жиди. Партизанська організація Народний Фронт для визволення Палестини негайно признавалася до авторства того терористичного акту. Ізраїльський прем'єр Голда Меїр з обуренням говорила про „радість", яку виявили радіостанції з Каїро і Бейруту з приводу того атентату, і заповіла, що „знайдуться способи щоб відплатити за той злочин". Вона особливо підкреслила відповідальність Лівану, на території якого знаходиться центр арабських терористів. Ізраїльський амбасадор в Об'єднаних Націях Йозеф Текоах домагався міжнародного бойкотування Лівану. Ліванський президент Сулейман Фраджієх скликав надзвичайне засідання уряду, де рішено вжити різних охоронних заходів у сподіванні ізраїльського відплатного рейду. Ізраїльський уряд підкреслив, що хоч безпосередніми виконавцями були три японці, проте уряд і народ Японії не несе відповідальности за той злочинний акт. Один японський терорист згинув в отій атаці від власної гранати, одного застрілили й одного схопили й арештували.

Українці у Філядельфії протестують проти змішування понять „росіяни" і „українці"

Філядельфія. — У зв'язку з відвідинами президента Р. Ніксона Києва, в газетах, телевізії й радіо у Філядельфії, як і в багатьох інших містах, зарясніло від таких пояснень, як „Київ — мати городів російських", або „св. Софія — це найстарша російська церква". Щоденник „Америка" повідомив з 31 травня, що „про Київ — матір городів російських" говорив популярний коментатор телевізії Джон Фаценда на 10-му руслі вечірніх вісток, і таких тверджень було більше. Українські глядачі слухачі телевізії з місця телефонічно запротестували перед станцією з приводу тих перекручень. Протестів мусіло бути багато, бо одному слухачеві відповіли із станції, що „українці є занадто чутливі". У щоденнику „Філядельфія Івнінг Булетин" на першій сторінці під фотознимкою з президента Ніксона в Києві було подано: „Президент Ніксон вітає росіян у Києві". На протест редакції „Америки", редактор „Булетина" вибачився й пообіцяв надрукувати спростування.

В 30-ТУ РІЧНИЦЮ УПА

Тридцять років тому в північній частині Західньо-Українських земель ОУН під проводом Степана Бандери почала організувати повстанські загони на боротьбу з окупантами. На Україні шаліла війна. Німецький націонал-соціялізм і московський большевизм — дві „соціялістичні" потвори — змагалися за оволодіння українськими землями і уярмлення нашого народу.

Повстанський рух швидко схопив західньоукраїнські землі і частину Правобережжя. В боротьбі з німецькими загарбниками і московськими диверсантами, залишеними після відступу червоної армії та засланими з Росії, українська збройні повстанські загони оформилися в Українську Повстанську Армію — УПА. В обороні народу від двох ворожих сил вилонилась збройна політична сила нації, як нова форма революційно - визвольної боротьби за національну і соціяльну волю народу в незалежній Українській Державі.

Сила і велич УПА полягали в високій ідейності її вояків і командирів, у гарячому патріотизмі, в глибокому розумінні конечности боротьби, що спиралась на повну і всебічну підтримку українського народу. Органічна єдність УПА з народом давала їй ідейно - моральну силу, уможливила довготривкий змаг зі стократ переважаючими силами ворога.

В неймовірно тяжких умовах, без будь-якої сторонньої допомоги УПА під політичним керівництвом ОУН і проводом УГВР витворила високогероїчний стиль боротьби. Виписавши численні бойові подвиги на своїх прапорах, герої - упівці не знавали ні полону, ні капітуляції.

Шляхетні ідеї, втілені в гаслі: „Свобода народам, свобода людині!", під яким билася УПА, знаходили широкий відгомін і признання серед поневолених московським большевизмом націй. В упівських лавах організуються національні відділи грузинів, азербайджанців, козаків та інших поневолених Москвою народів до боротьби проти большевицького імперіялізму, за створення самостійних держав народів, силою включених до імперії СССР.

До 1950-их років тривав збройний змаг, очолений легендарним командиром, генерал - хорунжим Романом Шухевичем - Чупринкою. Для поборювання УПА московський уряд склав військовий договір з комуністичною Польщею і Чехо-Словаччиною. В бою під Львовом упав Командир УПА. Хоч збрую й вибито з рук українських пов-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Між політв'язнями в мордовських концтаборах ще і досі караються колишні вояки УПА

Ню Йорк. — Крім реєстру арештованих в січні ц. р. українських дисидентів у самвидавній „Хроніці поточних подій", ч. 24-те з 5 березня ц. р. поданий також окремо список українців - політв'язнів мордовських концентраційних таборів. В цьому списку названі:

Петро Самофіл — що його 25-літній речинець ув'язнення мав закінчитися 21 лютого 1972 року. Він карався в концтаборах Печори, Воркути, Тайшету, в таборі гострого режиму у Спаському в Казахстані і закінчив свій речинець в Мордовії.

Євген Пришляк — 25 років ув'язнення.

Михайло Луцик — арештований німцями в 1939 році, відсидів два роки і три місяці. Після того був арештований органами КҐБ в 1944 році і сидів до 1956 року, коли його реабілітовано. У 1957 році був арештований знову, і засуджений на 15 років ув'язнення.

Вояки УПА — Української Повстанської Армії: Микола Габарак, Олекса Киселик, Василь Жовтоболовський (20 років ув'язнення), Іван Ільчук, Василь Якуб'як, Дмитро Басараб, Дмитро Залеський.

Микола Бондар — 7 років ув'язнення. На знак протесту проти одержаного вироку наприкінці 1971 року провів голодівку, яка тривала 34 дні.

Із названих тут політичних в'язнів у публікованих в підпільному „Українському Віснику" (чч. І-IV — січень 1970 — січень 1971) списках були згадані тільки три Євген Пришляк, Михайло Луцик і Іван Ільчук. Про Євгена Пришляка було сказано: член ОУН, в момент арешту районовий провідник СБ. Заарештований 1952 чи 1953 року. Засуджений на 25 років. До 1962 року перебував по в'язницях, потім в Мордовських таборах. Вік — біля 60 років. Зараз (січень 1970 р.) у 17-му таборі (Мордовія). Про Михайла Луцика сказано, що він був районовим провідником юнацтва, що походить він з Бойківщини (із Сколівського району, Львівської области) і що перебував у Володимирі, а тепер у Мордовії. Названий між колишніми вояками УПА Іван Ільчук, народжений 1925 року, був засуджений на 25 років і сидів у 17-му таборі в Мордовії.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Ню Йорк. — Заходами Комітету вшанування пам'яті Симона Петлюри, в неділю 4 червня в катедрі св. Володимира УПЦеркви при 82 вулиці відбудеться після Служби Божої Панахида. Наступної суботи 10-го червня в Літературно-Мистецькому Клюбі при 2-ій вулиці — Святковий вечір, присвячений св. п. Головному Отаманові Симоні Петлюрі в 46-ті роковини його трагічної смерти. Вечір розпочнеться о 6-ій годині.

УКРАЇНЕЦЬ КАНДИДУЄ НА ФРІГОЛДЕРА

Джерзі Сіті. — У праймеризах, що будуть відбуватися у вівторок 6 червня ц. р. у стейті Ню Джерзі, кандидує на фріголдера в повіті Гадсон, 19-річний Володимир Воронкевич, студент Коледжу св. Петра в Джерзі Сіті. Його прізвище поставлене в колюмні „Н" виборчого списка від реформованих республіканців. В. Воронкевич, син Василя й Анни Воронкевичів з Байону, є членом 171 Відділу УНС.

65-РІЧЧЯ КЕРІВНИКА ЕКСПЕДИЦІЇ „СВОБОДИ"

Джерзі Сіті. — Керівник експедиції „Свободи", Орест Пітьо відзначав у п'ятницю 26 травня ц. р. 65-річчя з дня свого народження. З цього приводу співробітники редакції, адміністрації, друкарні й експедиції „Свободи" зібралися для сердечної товариської зустрічі, висловлюючи йому побажання здоров'я і многих літ та успіхів у праці. Народжений в Судовій Вишні на Львівщині, Орест Пітьо працює в експедиції „Свободи", починаючи з 1969 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Совєтський гуманізм"

Совєтські пропаґандисти і публіцисти вихваляються на всі лади „совєтським гуманізмом", увагою до людини, дотримуванням постанов конституції СССР й інших совєтських республік, як також зобов'язуючих в СССР законів.

Про те, які далекі ці заяви і вихвалання від совєтської дійсности, можуть свідчити хоч би тільки писання донедавніх чи й нинішніх політичних в'язнів совєтських тюрем, таборів суворих режимів і т. зв. психіятричних лікарень.

Жорстокість і перфідія совєтського правосуддя увиразнюються особливо на тлі невольницької долі борців за свободу й незалежність в роки війни і після неї, як і сьогоднішніх українських дисидентів, оборонців людських і національних прав українського народу.

В березні ц. р. світова й українська еміґраційна преса подала вістку про те, що на Кавказі органи КҐБ арештували знову Юрія Шухевича, звільненого в серпні 1968 року після відбуття 20 років ув'язнення і засланого ще на п'ять років поза межі України. Юрія Шухевича арештували вперше ще 1947 року, коли він мав усього 15 років, і засудили на десять років ув'язнення за те тільки, що був сином головного командувача УПА ген. Романа Шухевича - Чупринки. Досидівши свій вирок і вийшовши з тюрми, Юрій Шухевич був засуджений знову на десять років ув'язнення на основі фальшивих свідчень підставлених органами КҐБ осіб. Тепер його арештовано втретє. Закінчує свій 25-річний вирок в мордовських таборах Катерина Зарицька.

Подібної долі, як і Юрій Шухевич, зазнають також численні колишні члени ОУН і вояки УПА, що й досі караються в совєтських таборах суворого режиму. Прізвища їх назвала недавно російськомовна підпільна „Хроніка поточних подій", як це подано в повідомленні у цьому ж числі „Свободи". Майже всі вони досиджують свої 25-річні чи 20-річні вироки. Деякі з них, як Михайло Луцик, були в'язнями гітлерівських таборів смерти, але це не охоронило їх від засудження совєтським судом. Деякі були суджені двічі або й тричі. Такої ж долі — в царстві совєтського „гуманізму" — зазнав і українець Валентин Мороз і росіянин Владимір Буковський, і вона загрожує десяткам та соткам людей в Україні і в інших совєтських „республіках", заарештованих за оборону національних прав своїх народів.

Терор до абсурду

Три японці у віці 22 і 23 роки висіли з літака, що прилетів з Парижу на міжнародне летовище під Тель Авівом в Ізраїлі, вийняли з валізок 8 ручних ґранат та три скорострілі совєтського типу і почали навмання стріляти в масу подорожніх у почекальні. Протягом трьох хвилин згинули 25 осіб, усі цивільні особи різних національностей. Арабський „Народний фронт для визволення Палестини", комуністично - партизанська організація, негайно проголосила через радіо в Каїро і Ливані, що це вона перевела цей „геройський" учинок. Ті три японці були, вірогідно, членами підпільно - терористичної „Об'єднаної Червоної Армії", що ніби не нараховує більше, як 300 членів, частина яких вишколювалась серед арабських партизанів. Минулої зими вони піддали тортурам 15 своїх членів за „зламання дисципліни", між ними молоду жінку залишили зв'язаною на морозі, і вона замерзла на смерть. У Північній Ірляндії „Тимчасове" крило підпільної Ірляндської Республіканської Армії відкинуло заклик до перемир'я і заповіло продовжування терористичної акції, яка завела країну над берег громадянської війни. Останнім „геройським" актом тієї організації було вбивство 18-річного вояка, який прибув до своєї родини на відпустку з Західньої Німеччини. У столиці Ірану, Тегерані, терористична організація підкинула протягом одного дня три бомби, з яких одною поранено в обидві ноги американського генерала і вбито іранську жінку. Недавно та сама організація вбила трьох британських техніків на службі в іранській армії та ізраїльського генерального консула...

Такі акти підкреслюють безуспішність терору, як засобу політичної боротьби. Ізраїльський прем'єр Ґолда Меїр слушно обурювалася проти радіовисилень у Каїро і Бейруті, які висловлювали радість з приводу вбивства 25-ох невинних осіб на летовищі під Тель Авівом. Фанатизм, жорстокість і затрата не тільки політичних критеріїв, а й критеріїв здорового глузду — прикметні для психіки різних груп у різних народів сучасного світу. Всі згадані вище організації чваняться своїм „марксизмом", всі орудують совєтською зброєю. Вони ще раз потверджують, що основним злом є комунізм і розкладова робота Москви. І поки ті джерела лиха не висохнуть — злочинство і здичавіння пануватимуть у світі.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

DE MORTUIS...

Велика ротонда столичного Капітолю за прийнятим звичаєм дає місце на посмертну зупинку президентам, конґресменам або воєнним героям. Але 2 травня 1972 р. Конґрес одноголосно ухвалив дати місце в ротонді на публічне виставлення труни померлого, що не був ні президентом, ні конґресменом, ні героєм з поля бою, а тільки, сказати б, найстаршим ранґою полісменом країни і ще до того в останніх роках контроверзійною людиною, часто й гостро критикованою.

І ось тепер катафальк із закритою труною Едґара Гувера стояв посередині славної ротонди, а почесна сторожа очевидячки не тільки віддавала честь покійному, але й охороняла його тлінні останки від зневаги ворогів, як колись охороняла його живого від нападу на його життя. Туристи, що вже почали весняний сезон відвідин столиці, притихали, коли входили в ротонду, і мовчки ступали кругом катафалька ті, що прийшли віддати останню пошану або заспокоїти цікавість. А назовні, як кожного дня, відбувались д е м онстрації проти війни і взагалі проти...

Так ішов день і пішло пізно в ніч. Опівночі з'явились, як щоночі, нові демонстранти зі свічками, поминаючи вбитих у В'єтнамі. Якась стара жінка голосно обурилась на таке порушення посмертного спокою покійного „хто б він не був". Ще кілька голосів прилучилось до неї, та байдужість відповіла більшістю.

Але світ не був байдужий до цієї смерти. Вона ж забрала особливу людину з американського життя, незвичайну своїми особистими прикметами, своєю ролєю в бігу американської історії останнього півстоліття і своєю печаттю на розуміння патріотизму та громадської дисципліни американської суспільности. „Людина, що стала леґендою ще за життя", повторювали неначе рефрен ті, що платили йому данину. Леґенда завжди має в собі елемент літературного сюжету, інтриґи, незвичайности. Славне ЕфБіАй, таємницею окутана аґенція для поборювання злочинности, правдоподібно найкраще на світі зорганізована, вивінувана й ефективна в конкуренції з англійським Скотленд Ярдом, це саме собою вдячне середовище для леґенд.

Довгий, сірий будинок при Пенсилвенія Евню, частина Департаменту Правосуддя, став особливістю між туристичними атракціями столиці: там міститься централя ЕфБіАй. Частина його підземелля відкрита для публіки, і там можна бачити вправність аґентів у стрілянні до цілі (у формі сильветки людини) і оглядати збірки речевих доказів різних великих злочинів, знаряддя рафінованих шпигунських афер і славних ґанґстерських „подвигів". Але далі зустрічає гостей загадка за зачиненими дверима.

Все те і секретні, мовчанкою в'язані, „спеціяльні аґенти", популярні через фільм і телевізію, і вістки про викриття голосних злочинів, і арешти голосних злочинців, мусіло збуджувати уяву, подив, зацікавлення, а при тому й почуття признання. Очевидно, особливим подивом, уявою і зацікавленням була окутана людина, що стояла на чолі всього, організувала все і відповідала за все. Ще діє тактовна засада „де мортуіс ніль нізі бене", тож посмертні трибути Гуверові були повні похвал і признань.

Наперед попрощався з ним біля домовини в Капітолі голова Найвищого Суду Берґер, потім, у Конґресі, зараз після промов на честь польської Конституції Третього Травня, колишній спеціяльний аґент ЕфБіАй, тепер конґресмен з Меріленду, почав ряд промов, що виповнили велику частину дня, потім багато сторінок „Конґресового Рекорду", а вкінці, коли домовину перевезено до Н а ц і ональної Презбитеріянської Церкви, закінчив офіційні трибути президент Ніксон. Тут, серед двох тисяч видатних гостей був і Єфрем Цимбаліст, Джуніор, відомий з телевізійної серії „ЕфБіАй", якого сам Гувер вибрав був для цієї ролі. Очевидно, кандидати на президентів престіл, політики, партійні й інші провідники складали теж заяви з похвалами для покійного.

Не було це й трудно. Мавши всього 29 років — і вже добру репутацію в Департаменті Правосуддя, — він перебрав провід нової аґенції, малого відділу в цьому Департаменті, званої Бюром Інвестиґації. Це було в 1924 р. Коли помер в 1972 р., після майже 48 років головування, залишив могутню організацію, практично незалежну від Департаменту, з 19.857 службовцями, в тому числі 8,630 „спеціяльними аґентами" по всій країні. Він увів наймодерніші наукові методи інвестиґації, з ляборaторіями, архівами відтисків пальців і інших слідів злочинів і злочинців, вимагав високої освіти, а надто чесности від своїх людей.

На рахунку успіхів ЕфБіАй були арешти славних ґанґстерів від чикаґського Ділінджера починаючи, ліквідація німецької п'ятої колони на початку другої світової війни, викриття ряду шпигунських організацій та комуністичних конспірацій. Справді, внутрішня безпека країни була в добрих руках. Але, очевидно, ліберальні течії в країні, інколи близькі до анархії, мусіли збудити обурення і гостру критику метод Гувера.

Один лікар, що зробив ім'я і гроші на лікуванні немовлят, а тепер продовжує авторекляму демонстраціями проти Уряду, може забув, що його лікарське покликання наказує боротись за життя, коли не завагався висловити своє вдоволення зі смерти Гувера, який, мовляв, не розумів „демократичних інституцій і американського процесу". Цьому експертові демократичних інституцій та процесів не подобалося те, що ЕфБіАй занадто цікавилася особами, запідозреними в конспірації власне проти демократії, і збирає інформації про окремих людей. Цей критик був одним із багатьох, що останніми роками виступали проти Гувера, який свого часу подав був Сенатському Підкомітетові цікаві дані про його „Національний Осередок Кримінальної Інформації". Це — компюторський архів для ЗСА і Канади, що в 1971 р. начислював 2.500.000 даних про пошукуваних осіб, украдені авта або авта, вжиті для злочину, інші речі, зброю і т. д. Пересічно 60.000 трансакцій переходить щоденно через компютори і телетайпи Осередку, який обслуговує к. 4.000 поліційних аґенцій в ЗСА і Канаді.

Напевно можна це подивляти і признати важливість цієї інституції для поборювання злочинства. Але який же близький цей інформаційний осередок до порушення приватної сфери громадянина! Можливо, що власне в цьому й виявляється відвічний конфлікт між індивідуальною с в ободою людини і державним обов'язком охороняти цю свободу шляхом власне деякого обмеження її.

Ті, що йдуть думками в кімнату ч. 5633 в будинку Департаменту Правосуддя при Пенсилвенія Евню, ставлять собі питання, як розвинеться цей конфлікт під новим головою Федерального Бюра Інвестиґації. Але його не буде аж до нових президентських виборів восени цього року. Республіканці самі перерахувались за часів президента Джансона. Тоді ще Президент міг призначити голову ЕфБіАй без потвердження Сенату. Говорили про можливість відходу Гувера і республіканці в Конґресі, боячись, щоб Джансон не призначив на цей пост вигідної йому людини, запропонували закон (додаток до т. зв. „Омнібус Бил"), щоб і цю номінацію потверджував Сенат. Тепер їх власний Президент має зв'язані руки, бо не хоче в даній ситуації допустити до дебатів у Сенаті на делікатну тему. Тому й сам призначив тільки діючого голову ЕфБіАй.

Навпроти т е перішнього будинку з п р иміщенням цього Бюра будують новий величезний будинок для ЕфБіАй. Матиме він ім'я Дж. Едґара Гувера. Але якби прийшли зміни й обмеження діяльности та юрисдикції Федерального Бюра Інвестиґацій, якби справді поділили його функції між іншими аґенціями, як цього дехто домагається, то ледве чи потрібно було б великої нової будівлі. І навряд чи ім'я Гувера було б нею гідно вшановане, або чи дало б воно їй і цілій організації той стимул, який протягом майже півстоліття давало Федеральному Бюрові Інвестиґації.

юст.

В. Чапленко

ЯК ВОНО СТАЛОСЯ...

(1)

Повний заголовок цієї статті мав би бути такий: „Як воно сталося, що після смерти Сталіна, вперше за ввесь час існування т. зв. „радянської" влади, першими секретарями ЦК КПУ стали настановляти українців?" Скільки мені відомо, досі в наших писаннях на цю тему тільки констатували цей факт, але глибшого пояснення не давали. А тим часом знову сталося так, що після звільнення з цього посту українця Петра Шелеста на його місце настановлено українця ж — Володимира Щербицького. У повідомленні про це останнє через радіо „Київ" виразно зазначено, що В. Щербицький — українець. Тим то цікаво тепер пошукати відповіді на поставлене в заголовку питання. Та й знайти цю відповідь тепер не важко: вона є в спогадах Н. Хрущова «Khrushchev Remembers» (Bantam edition, published October, 1971, 2nd printing), у розділі про ліквідацію Лаврентія Берії.

У цьому розділі Хрущов розповідає з подробицями про те, як він розпочав і здійснив змову проти Берії, внаслідок якої того знищено. Правда, він не каже про те, що, либонь, ще за Сталіна він зненавидів Берію, але з того, що він називає його „падлюкою", „різником" тощо, це його почуття ще для того часу можна з певністю припускати. Очевидячки, й Берія розумів, яким духом дише супроти нього Хрущов, хоч він удавав „дружнє ставлення" до нього, але то були тільки „хитрощі". „Він загравав зі мною і пробував приспати мою пильність, а тим часом чекав тільки нагоди, щоб позбутися мене перш, ніж будь - кого іншого" (стор. 351). Тим то він, Хрущов би то, ще біля трупа щойно вмерлого Сталіна почав пильно стежити за поведінкою Берії як „лукавого азіята". Він звернув увагу на те, що Берія покинув у цей момент всіх членів Політбюра на „Близькій дачі", як називалася дача Сталіна, де він помер, і подався автом до Москви, щоб, очевидячки, зробити якісь розпорядження.

Хрущов був певен, що Берія хоче стати новим диктатором, бувши на той момент найвладущішою особою серед Сталінових спадкоємців, а це було рівнозначне із смертельною небезпекою для нього (Хрущова). Але свою боротьбу з Берією він поєднував у своїй свідомості і, як побачимо далі, у своїх виступах із прагненням відновити вагу партії, зведеної нанівець за Сталіна, та запровадити „радянську законність". Цим останнім він мотивував свій перший виступ проти Берії. Коли той запропонував на засіданні Президії (так після смерти Сталіна стали називати Політбюро), щоб було дозволене Міністерству внутрішніх справ, що його він очолював, затримати на засланні тих в'язнів та засланців, що вже відбули свої реченці покарання, Хрущов гостро висловився проти цього. Хрущов пише: „Я спалахнув і сказав: „Я якнайрішучіше проти такої сваволі. Ми вже мали це в минулому. Тепер, коли ми стали думати критичніше і правильніше про те, як поцінувати це минуле, ми не можемо запроваджувати таке беззаконня" (стор. 352). Інші члени Президії підтримали Хрущова, і Берія мусів узяти свою пропозицію назад. Навіть тоді, коли Берія, здавалося, запропонував нібито й „ліберальніший" реченець покарання — зменшення максимального 25-річного р е ч е н ц я до двадцятьох років, Хрущов виступив проти нього. Він сказав, що це знову буде адміністративна сваволя Міністерства внутрішніх справ, як це було за Сталіна, коли тим, кого засуджували на десять років, по відбутті цього реченця „тройки" накидали ще десять років і так тримали засудженого в ув'язненні до його смерти. Основним арґументом у цих його виступах було те, що така практика фактично підривала партію, підкоряючи її Міністерству внутрішніх справ, тобто самому Берії, як це він сконстатував пізніше, вже після знищення цього останнього для України (стор. 356).

Щирість цих думок Хрущова не підлягає сумніву, бо він їх виклав потім у своїй доповіді на XX з'їзді КПСС, викриваючи злочини Сталіна, але на цьому етапі це був для нього й засіб боротьби з його особистим ворогом. З другого боку він підозрівав, що й Берія шукає проти нього „матеріялів". Цю можливість він добачив особливо в тому, що Берія почав втручатися в справи України, з якою він, Хрущов би то, був пов'язаний і навіть „великою мірою відповідальний за Україну" (стор. 356). І трохи чи не це було причиною, що Хрущов не виступив проти Берії тоді, коли той зробив на засіданні Президії доповідь на, здавалося б, дразливу тему, вперше, за всю історію партії, від самого Леніна починаючи, поставивши питання про потребу висування на керівні пости в КПУ й уряді України місцевих людей — українців. Для Хрущова тут була потрібна особлива обережність, а в Берії був, мабуть, той сильний арґумент, що Україну треба було „заспокоїти", бож у Карпатах ще діяли загони УПА, як і взагалі на західніх українських землях були сильні патріотичні настрої.

(Продовження буде)

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

З НАШИХ ВУДНІВ

„КАСИРОЧКА"

Тількищо вернувся з клаптика України в Америці, сповнений свіжовесняних вражень, переживань та інших емоцій, з нагоди різних нарад Головного Уряду УН-Союзу. І хоч мене, там, на цих нарадах, нічим не вибрали, ба навіть дієти не дали, то я і з того рад, що намилувався красою природи, надихався досхочу гірським повітрям, зустрів багато добрих, союзових друзів, які один наперед другого доброзичливо радили мені йти на дієту, позбутись капіталістичного накопичення.

„Ех, нема то, як на Союзівці!" Так саме сказала в понеділок 22-го травня перед полуднем пані Уляна Дячук після того, як Головний Уряд вибрав її головним касиром УНС. Я думаю, що посада головного касира для такої молодої особи це чи не більший гонор за титул міс Союзівки! Бо до цього гонору приходить ще й відповідна заслуженина або, по-нашому сказавши, пейда. Щодо пейди, то тут усе в порядку: пані Уляна чесно собі на неї заслужила за 22 роки відданої праці в користь Батька-Союзу. Але помоєму сам титул „головного касира" якось трохи не пасує до такої тендітної, делікатної особи. Якби так на мене, то я назвав би пані Уляну Дячук „головною касирочкою Українського Народного Союзу". Та коли це проти статуту і проти волі пана головного предсідника, то я, рад-не-рад, підписуюся і під головним касиром.

Трохи мені ніби жаль та й шкода, що така рідкісна жіноча особистість не походить з Бібрецького повіту... Та поскільки її, Уляни, батько, пан доктор Григорій Явний, був колись лікарем у Підгайцях, а Головний Комітет Підгаєчан адоптував мене недавно, як такого, що працює над їхнім регіональним збірником, — то воно чи сяк чи так виходить, що ми майже земляки!

Учасники цьогорічних нарад звернули увагу на частенькі й інтимні проходи та довірочні конференції в затишних місцях між пані Уляною і п. Романом Слободяном, почесним членом Головного Уряду УНСоюзу і колишнім довголітнім головним його касиром... Мені особисто здавалося, що наш достойний союзовий сеньйор почувався не тільки щасливим, але й гордим з успіху пані Уляни, — що таку, мовляв, файну скиталочку підховав собі у Фінансовому Відділі! Маю враження, що п. Роман Слободян міг би нині сказати словами праведного Симеона: „Дякую Тобі, Пане Боже, що Ти дозволив мені дожити хвилини, коли моя вихованка, а то, можна б сказати, унука, зайняла мій колишній пост у Головній Канцелярії! А коли ще дозволиш мені побачити на власні очі союзовий хмаросяг під дахом, — тоді я можу насправжки йти на пенсію. Бо дотепер, сказавши правду, я міг би був і сам виконувати функцію головного касира!"

Ікер

Ар-м

ОЗНАКИ ПАРАНОЇ ЯК СОЦІЯЛЬНА НЕБЕЗПЕКА

(5)

Тим часом боротьба елементів параноїчного способу думання проти здорової частини людства розгоряється. Комдиктатура не здатна на терпимість до людей інакшого думання і нічого не змінить. Л. Брежнєв попереджає Ніксона, що ні ідеологічної, ні політичної боротьби комуністичні параноїки не припинять. Тим часом сенатори у відповідь на запеклу й безкомпромісову холодну війну відповідають задушенням будь-яких проявів роз'яснювальної пропаґанди.

Нарешті четвертий засіб людей здорового думання - це організація партії службовців разом з хліборобами і оголошення боротьби проти оскаженілого походу параноїків на підбій усього людства.

Службовці й хлібороби — це люди творчої або синкретичної праці. Їм не відібрано духового потенціялу в праці і тому вони менше податливі на подразнення їх мозків параноїчними і д е ями. Додамо, що під службовцями розуміємо всіх працівників не фізичної праці, від картотекаря до академіка.

Партія службовців мусить роз'яснювати пролетаріятові, що його нетворча прикладна функція не змінюється і в соціялізмі. Вона не зміниться, поки пролетаріят не буде заступлений роботами та автоматами. Соціялізм — це вдосконалена форма визиску пролетаріяту, що дорівнює р а б о в ласництву. Тим часом приватновласницька формація вже втратила засоби експлуатації пролетаріяту, надавши йому право організації й страйків. Соціялізм і це в пролетаріяту відбирає. Кривда пролетаріятові не в експлуатації, а в позбавленні його праці духової потенції або індивідуального творчого вияву. Експлуатації в приватновласницькій економіці тепер нема.

Як уже сказано, наша доба — це доба боротьби елементів параноїчного способу думання за свою диктатуру над усім людством з цілеспрямованістю перетворити психіку всього людства на параноїчну. Ми є свідками нещадного винищува н н я комдиктатурою людей інакшого способу думання. Покищо здорова частина людства толерує всі акції терору й народовбивства, що їх доконує комдиктатура. А тим часом самі творці параноїчного марксизму в своїй діялектиці заперечували, не визнавали за нормальне утворення в людському мозку обширів застійного збудження, тобто причини параної. Так, Енґельс писав: „Велика основна думка, що світ складається не з готових, викінчених предметів, що видаються незмінними, як також і творені в голові знятки їх в думці, поняття, а перебуває у безперервних змінах, що виникають, то зникають". Ця думка Енґельса відповідає твердженням Павлова про нормальну рухливість і зв'язність мозкових процесів. Звідси творчий процес у людини нормального способу думання і застій у думанні параноїчнім. Та оскаженіла жорстокість, з якою сучасна комдиктатура винищує людей інакшого думання, потверджує параноїчне думання комдиктаторів.

Тим то пролетаріят як, за висловом Маркса, півлюдина, не може претендувати на диктатуру в суспільстві, на керування людським життям. Компартія називає себе партією пролетаріяту. Підстави вона має частково в тім, що пролетріят, позбавлений у праці творчого потенціялу, будучи виконавцем прикладної нетворчої функції, найдужче підпадає впливам подразнення мозку параноїчними марксівськими ідеями. Тим то керування життям мусить перейняти партія службовців та хліборобів, щоб людство могло не тільки оборонити себе від поневолення к о м д и ктатурою, а й звільнити ввесь світ від комдиктатури параноїків. Для цього війна не обов'язкова. Для цього досить наукової роз'яснювальної пропаґанди, спрямованої проти марксизму та параноїчного способу думання комдиктатури. Припинити перебудову людської психіки засобами терору.

Одначе, труднощі боротьби здорового людства проти оскаженілого наступу параноїків полягають і в недостатності антимарксистської соціології. Ідеї антимарксистської соціології не мають такого атрактивного впливу на людські маси вже тому, що вони досі в складній мережі суспільних явищ не змогли вирізнити важливих явищ від неважливих, вирішальних від непомітних, не знайшли рушійної ідеї для такого розмежування суспільних явищ. Не знайшли, наприклад, п р и з н ачення людини з погляду соціологічного. В атимарксистських теоріях існують різні погляди на призначення людини, і немає погляду, за який людство пішло б на боротьбу проти параноїчних ідей марксизму. П р и з начення людини на землі треба вивести з історії її змагань на землі, а не в потойбіччі.

Сучасні антимарксистські теорії не визначили досі ролі пролетаріяту, що вже давно мусіла б перестати бути вирішальною. Внаслідок позбавлення пролетаріяту в виробництві духового потенціялу, сказав Маркс, пролетар став півлюдиною. Не може півлюдина керувати життям людства, як і тримати над ним диктатуру. А змінити в сутності пролетаря як людину, як бачимо з практики, не зміг нічого й соціялізм. Навпаки, соціялізм перетворив пролетаря на цілковитого раба, хоч користується його ім'ям.

Вирішальна роля в керуванні життям мусить належати партії службовців і хліборобів, що с т ановлять більшість у суспільстві. Організація партії службовців і хліборобів, від картотекаря в конторі до академіка — справа негайної п о т р е би. Друге гасло негайної потреби — ліквідація пролетаріяту як кляси. Звичайно, не рік і не десятки років треба для ліквідації пролетаріяту як кляси, бож це залежить від темпів а в т о м а тизації праці. Але теоретичні передумови цієї ліквідації треба будувати вже тепер. Пролетаріят бо в силу своєї нетворчої функції в праці становить найбільшу масу сировини, щоб в їх мозках на подразнення барабанної пропаґанди параноїчних ідей марксизму утворювалися обмежені обшири з а с т і йних збуджень, отже й параноїчного способу думання з його безкомпромісовою ненавистю до людей інакшого думання. Тим часом партія службовців та хліборобів мусить творити світогляд з загальнолюдською е т и к о ю, відповідно до призначе н н я людини, в и з н аченого на протязі всієї історії людських змагань, а не в кабінетах фантастів. Коли соціологія дасть дефініцію людського призначення на підставі всієї історії людських змагань, тоді не буде місця для виникнення параноїчних ідей соціяльного змісту. Тільки це призначення людини, що його визначає історія людських змагань, є справді єдине соціологічне призначення її на землі, в житті, а не по смерті — призначення е в о л юціонувати, тоді як пролетаріят в силу своєї прикладної функції без духового потенціялу в праці сприймає найлегше подразнення марксистської пропаґанди й перетворюється на клясу елементів нетерпимости до людей інакшого думання. Саме партія службовців і хліборобів має всі властивості для перебудови соціяльної структури в еволюційнім конструктив н і м напрямку протилежно до революційного деструктивного напрямку партії пролетаріяту з її гаслом „разрушим всьо до основанья". Інакше кажучи, початок боротьби елементів здорового думання проти елементів думання параноїчного - основна прикмета нашої доби.

Українознавчі студії на Іллинойському Стейтовому Університеті

Комітет Сприяння Українознавчим Студіям в стейті Іллиной (КОСПРУС) повідомляє, що з початком акад. року 1972/73 Департамент Славістики Іллинойського Стейтового Університету — Серкл Кемпус — в Чікаго відкриває українознавчі студії, в обсяг яких входитимуть такі предмети: Українська культура (загальний огляд), архітектура української літератури, і структура української мови. Ці предмети викладатимуться в названому вище порядку в осінньому, зимовому і весняному кварталах, 1972/73 акад. р. Два перші предмети — англійською мовою, третій — українською. Започаткування українознавчих студій на Ілл. Університеті в Чікаго це результат півторарічних складних заходів і старань спершу Ініціятивного, і згодом загально - громадського Комітету, очоленого проф. Мирославом Семчишином, у склад якого увійшли представники громадських організацій, братських Союзів (УНС і УРС), організацій молоді й української професури іллинойських університетів та коледжів. Промотором цієї акції був проф. д-р Степан Горак, голова Американської Асоціяції Сприяння Українським Студіям.

У своїй підготовній акції КОСПРУС відбув дві ширші наради з представниками молоді, виготовив відповідний меморіял до унів. влади і нав'язав безпосередній контакт з головою Департаменту Славістики цього ж університету, який прихильно поставився до акції Комітету. Виявилось, що університет в основному погоджується ввести українські студії в свою програму, якщо на ці студії запишеться достатня кількість студентів і якщо Комітет погодиться на часткове сфінансування цих курсів продовж трьох років, бо теперішній бюджет не дозволяє на будь-які нові курси у найближчих кількох роках. Якщо після трьох років українознавчі курси себе виправдають (а це залежатиме виключно від студентів), університет перебере на себе їх дальше повне фінансування.

Другою поважною проблемою була справа кваліфікованого викладача. З уваги на фінансові труднощі і на брак відповідних кандидатів серед місцевої молодої генерації, обов'язки викладача у 1972/73 погодився тимчасово виконувати проф. Мирослав Семчишин з Норт-Істерн-Іллинойського Університету, з тим однаке, що в наступному акад. році на це становище буде заангажований на повну ставку окремий викладач.

Повідомляючи про започаткування викладів на Ілл. Стейтовому Університеті в Чікаго (Серкл), Комітет висловлює впевненість у тому, що українська студентська молодь цього ж університету (а її скількість доходить там до 150 осіб) своїми послідовними вписами на всі три курси підтримає українознавчі студії, бо тільки від відповідної кількости студентів залежатиме дальша їх доля.

Інж. Дмитро Григорчук, голова, Ярослав Ганкевич, секретар-скарбник, Олег Сапюк, реф. студ. справ

Володимир і Роман Пітьо — два брати — нові адвокати в Ню Джерзі

Володимир Пітьо: народився в Німеччині в 1944 р. та 6-літнім хлопцем приїхав до Америки і враз з батьками, Юрієм і Софією, поселився в Ірвінгтоні, Н. Дж.

Роман Пітьо

Після закінчення української школи св. Івана Христителя в Нюарку поступив в середню школу в Ірвінгтоні, яку закінчив в 1962 р. Бакалаврський диплом з політичних наук отримав в Сетон Гол університеті, Орендж, Н. Дж. у 1966 р. Правничі студії відбув в університеті в Кентакі, які закінчив в 1969 р., отримавши диплом J.D. (juris doctor).

Володимир Пітьо

Протягом одного року (вересень 1969-го до вересня 1970-го) виконував адвокатську практику, як правний державний дорадник в стейті Мичиґен. До зложення остаточного адвокатського іспиту в лютому ц. р. та отримання дозволу виконування власної адвокатської практики в стейті Ню Дж. — працює в характері правного дорадника в одній із великих будівельно-інвестиційних компаній в Ню Йорку.

Його плян на майбутнє — це в цьому році враз з молодшим братом Романом відкрити власну адвокатську канцелярію в Ірвінгтоні, Н. Дж.

Роман Пітьо: один рік молодший від свого брата, також в лютому місяці ц. р. склав остаточний адвокатський іспит та отримав дозвіл практикувати в стейті Ню Джерзі. Роман Пітьо народився в Німеччині в 1945 р. і 5-літнім хлопцем враз з батьками приїхав до Америки. Після закінчення української школи св. Івана Христителя в Ірвінгтоні, 1963 р. поступив на Ратгерський університет у Нюарку, який закінчив у 1967 р., отримавши бакалаврський диплом (Б. А.) з політичних наук. У 1971 р. закінчив правничий Факультет в Кемдені, Н. Дж. і отримав диплом J.D. (juris doctor).

Під час правничих студій рівночасно виконував військові повинності американської армії, а протягом 1970-го року відбував практику з кримінального права у Філядельфії. Тепер працює по своєму фаху в одній із найбільших асекураційних компаній Америки ((Allstate Insurance Company). Роман Пітьо одружений з Христиною Річок, яка в слідуючому році закінчить університетські студії в Даґлес коледжі, в Ню Бронсвіку.

Молоді адвокати враз з батьками є членами УНСоюзу.

Щирі побажання успіхів в праці та скорого відкриття першої адвокатської канцелярії в Ірвінгтоні, Н. Дж., яку вестимуть два брати українці — Володимир і Роман Пітьо. Гратуляції належаться батькам, що гарно виховали синів та дали їм високу освіту.

Р. Р.

40-річчя подружжя Володимира і Тетяни Богачевських відзначили рідні і друзі зустріччю і мистецьким концертом

Ню Йорк. — Сорокріччя подружжя відомих українських громадян інж. Володимира і Тетяни із Гіряків Богачевських відзначено у неділю 28 травня ц.р. урочистою зустріччю ближчої і дальшої родини, як також товаришів праці та друзів. Відбувалася зустріч у приміщеннях Українського Інституту Америки і головною її частиною був концерт із мистецькими виступами дітей і внуків Ювілятів та з промовами. Відкрив зустріч, вітаючи прибулих гостей, син Ювілятів відомий співак баритон Юрій Богачевський і після нього провід перейняв, як товстмайстер, ред. Олег Лисяк, відчитуючи в першу чергу спеціяльне Папське благословення і вітального листа від Архиєпископа Владики Івана Бучка з Риму, який колись — тому сорок років — вінчав Володимира і Тетяну Богачевських ще в рідному краю і потім у Римі вінчав їх сина Юрія із відомою мисткинею-балериною Ромою Приймою. В дальшому слідувала мистецька програма, що її виповнили виступи Ані, Андрія, Бориса і Надії — дітей Юрія й Олега Богачевських і внуків пп. Тетяни і Володимира, із рецитацією вірша, написаного з цієї нагоди Ікером, фортепіянове соло Андрія Богачевського при фортепіяновому супроводі його матері Мирослави, сольоспів Олега Богачевського, читання фейлетону про фліpт І. Керницького-Ікера, сольоспів Марії Лисяк, яка виконала пісню „У Стрийському парку" і „Пісню про Львів" Е. Козака, як також виступ Юрія Богачевського, який відспівав при фортепіяновому супроводі Калини Чічки-Андрієнко чотири пісні: арію з Андреа Шеньє, „Прийди" Нижанківського, „Із слоїз моїх" Січинського та пісню „Кедь ми прийшла карта". Із промовами-спогадами від родини виступали ред. Б. Кравців, д-р Данило Богачевський і Слава Богачевська. В перервах під час концерту були відчитувані надіслані привіти і з окремими привітами виступали від Товариства Українських Інженерів Америки інж. Юрій Гончаренко та голова Гол. Управи ТУІА інж. Володимир Гнатківський, який також вручив інж. Володимирові Богачевському, першому голові ТУІА, грамоту заслуженого члена ТУІА. Наприкінці дякував рідним і гостям за вшанування і від імени своєї і своєї дружини Тетяни інж. Володимир Богачевський.

Після мистецької частини відбувалася товариська зустріч, переплітана сольоспівами Марії Лисяк, як також виступами Юрія й Олега Богачевських, разом із їх батьком Володимиром

Р.

Тиждень українських фільмів у Бавнд Бруку

Бавнд Брук. — Починаючи від п'ятниці 2 червня ц.р. тут у церковній залі Церкви-Пам'ятника відбувається висвітлювання українських фільмів Василя Авраменка. В суботу 3 червня о год. 3-ій по пол. будуть показані „Українські піонери в Канаді" та „Ювілей українського танку в Канаді" і в год. 5:30 „Слава і трагедія Карпатської України". У неділю 4-го червня, год. 2:30 по пол. — „Наталка Полтавка", год. 4:30 по пол. — „Гітлерівські табори смерти", „Авраменко в Ізраїлі; Український Великдень в Єрусалимі", год. 7:30 веч. — „Запорожець за Дунаєм". Понеділок, 5-го червня, год. 7:30 веч. — „Тарас Бульба" за Гоголем. Вівторок, 6-го червня, год. 7:30 веч. — „Україна - Норт Дакота" і „Український народний балет". Середа, 7-го червня, год. 7:30 веч. — „Маруся" - „Ой не ходи Грицю". Частина доходу призначена на купно землі для Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку.

Галина Андреадіс передала платівку „Українські пісні любови" на Фонд Катедри Українознавства

Кембрідж, Масс. — Видатна українська оперова співачка Галина Андреадіс передала майже увесь наклад своєї нової довгограючої платівки „Українські пісні любови" на Фонд Катедри Українознавства, забезпечивши собі тільки звернення коштів продукції платівки. Галина-Алісія Андреадіс наспівала її в Буенос Айресі, в супроводі Симфонічної оркестри Театру Кольон та Камерної оркестри, під диригуванням Антона Копитовича, який також оркестрував українські мелодії для тих оркестр. На платівці записано оригінальні твори, або ж народні в обробці таких композиторів: І. Соневицького, Я. Рожайського, М. Дремлюги, К. Стеценка, Я. Степового, М. Фоменка, О. Білаша, В. Косенка, О. Нижанковського. На кольоровій обкладинці платівки портрет солістки виконав мистець - маляр Марко Благовірів, на зворотній стороні обкладинки є портрет диригента і відомлення про дві нові платівки Галини Андреадіс, в супроводі симфонічної оркестри: „Вибрані оперові арії" та „Алісія Андреадіс співає із „Запорожця за Дунаєм". Платівку випустила відома американська фірма „АРСІ-ЕЙ-Віктор". Прибуток з платівки „Українські пісні любови" призначила авторка для розбудови Фонду Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

Галина Андреадіс

Галина - Алісія Андреадіс народилася в м. Запоріжжі в Україні, студіювала спів у Буенос Айресі, де виступала в Оперовій Компанії і в столичному театрі „Кольон", живе з родиною в Америці.

У Лондоні відбулася конференція 5-ох міністрів закордонних справ

Лондон. — У четвер 1-го червня ц. р. розпочалася у Лондоні дводенна конференція міністрів закордонних справ ЗСА, Британії, Туреччини, Ірану й Пакистану. Державний секретар полетів на тую конференцію безпосередньо з Варшави. Названі вгорі держави є членами колишнього Багдадського, тепер Центрального пакту (СЕНТО), при чому ЗСА формально не є членською державою, завжди беруть участь у тих конференціях, як союзник усіх членських держав СЕНТО. На закритому засіданні державний секретар Вілліям Роджерс інформував своїх колег про відвідини президента Ніксона у Москві, Тегерані й Варшаві. Головною темою Лондонської конференції — справи Близького Сходу та запевнення безпеки в обширі Перської затоки. „Соціялістичний" Ірак, якому СССР постачає зброю, зірвав взасмини з Іраном і с форпостом Москви у змаганні до заволодіння Перською затокою. Пакистанський міністер інформував про пакистансько-індійські відносини.

Михайло Ярош...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

активізації українців в політичному житті Америки. У виборах в Огайо — повіт Магонінґ має 300.000 населення — М. Ярош розчислює на піддержку українців та інших етнічних груп. Пост шерифа — це найвище поліційне становище у повіті.

М. Ярош був сім років провідним членом Управи Відділу УККА в Янгставні, є довголітнім членом Ліги Української Молоді Північної Америки та членом багатьох місцевих організацій. Він, його дружина Мілдред, донька Ярослава і син Михайло, мол. є членами 230-го Відділу УНСоюзу в Янгставні.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

ГЕНЕРАЛ КРЕЙТОН АБРАМС, головнокомандувач американськими збройними силами у Південному В'єтнамі буде призначений новим шефом Генерального Штабу. Офіційне повідомлення про це нове призначення буде оголошене наступного тижня. 57-річний генерал Абрамс замінить генерала Вілліяма Вестморленда, якого чотирирічна каденція на посту шефа Генерального Штабу закінчується 30 червня. Таке призначення вимагає ще ухвали Сенату, але насправді це тільки формальність, бо за традицією Сенат ніколи не виступав проти таких призначень.

ПОХОРОН КНЯЗЯ ВІНДЗОРА ВІДБУДЕТЬСЯ в каплиці замку Віндзор в Англії 5 лютого ц. р. у приявності яких 200 осіб, членів найближчої королівської родини, включно з братанцею померлого князя Віндзора, колишнього короля Едварда VIII, королевою Єлисаветою II. Вдова надто слаба, щоби їхати з домовиною померлого з Франції до Англії і вона полетить висланим по неї спеціяльним джетом. Померлий визначив у своєму завіщанні, щоби його похоронили в саду однієї посілости за півмилі від замку Віндзора, щоби біля нього могли похоронити колись також його дружину, якій не буде місця в королівській крипті, бо вона з американського міщанського роду. У цілій Британії прапори спущені на половину щогли.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ АББА ЕБАН ЗАЯВИВ, що подорож президента Ніксона до Москви доказала, що найважчі міжнародні проблеми можна розв'язувати так тільки на конференціях „на вершинах" і тому він запропонував знову таку конференцію між Ізраїлем та Єгиптом. Але єгипетський президент Анвар Садат і його міністри залишили давно, що не засядуть за одни конференційний стіл з ізраїльцями.

ЯПОНІЯ МАЄ ЩОРАЗ СИЛЬНІШІ збройні сили, тому нема потреби, щоб на японській території перебували американські війська — заявив японський міністер закордонних справ Такео Фукуда. Проте він признав, що союз з Америкою необхідний для безпеки Японії з уваги на американську атомову зброю, якої не вільно мати Японії.

НЮ ЙОРКСЬКА ПОЛІЦІЯ ГОТУЄ НОВИНКУ для жителів цього велетенського міста; щоб зрівняти поліцистів і жінок-поліцисток у всіх правах, поліція взялася тренувати 17 жінок для патрульної служби в автомобілях. Крім того, журналісти довідались, що групу жінок тренують також для верхової їзди — на поліційних конях.

ВПЕРШЕ ЗА БАГАТО РОКІВ У ЗСА ПОМІТНИЙ спад зацікавлення серед покупців автомобілями закордонних марок. Минулого року таких закордонних автомобілів було продано в ЗСА 1 мільйон 600 тисяч штук, а в цьому році спеціялісти припускають, що буде продано не набагато більше, ніж один мільйон. Американські фірми почали випускати меншого розміру й дуже доброї якости автомобілі, що притягає покупця. Зацікавлені в продажу закордонних авт фірми почали знижувати ціни, але й це небагато допомагає.

В 30-ТУ РІЧНИЦЮ УПА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

станців, але ворог не здобув ідейної і моральної перемоги.

Співець національної ідеї В. Симоненко називає Львів, що став центром української збройно-політичної боротьби під час другої світової війни, „столицею мосї мрії", „епіцентром радощів і надій". Поет звертається до Львова „із захопленням сина від степів, де Славута легенду снує, щоби серце твоє одчайдушне левине краплю сили вдихнуло у серце моє" („Український Лев").

Як знаємо, творчість В. Симоненка і цілої когорти шестидесятників, їхня висока людська і національна гідність збудили український дух, що „тіло рве до бою". І знову розгорнулась битва українського націоналізму проти великодержавства Москви з її брутальною політикою поборювання і заперечення національної ідеї.

Іскри національної ідеї, кинуті в заморожену більшевизмом українську дійсність, розтопили кригу і зірвали полуду страху, яким оповито людей в московському царстві. В глибинах суспільного життя, оплутаного „принципами інтернаціоналізму російського народу", пробудилась і зміцніла українська національна гордість, втілюючись у національно-політичну силу. В підземному гуркоті національно-політичного становлення щораз виразніше чути домагання усунути поржавілі підпори московського великодержавства з потоптаними ними законами і справедливістю, визбутися осквенених від сваволі кремлівських вельмож, усунути нагромаджені ними кривди і відбудувати вільну, суверенну Українську Державу.

В тридцяту річницю УПА західній світ не знаходить виходу з плетива протиріч, що витворилося внаслідок „братання" з московськими імперіялістами, які в своєму маренні опанувати всі континенти жорстоко поборюють національну і людську свободу, намагаючись зліквідувати поневолені ними нації. Хоч наші впливи у вищих політичних сферах незначні, ми дивимося з вірою в майбутнє, знаючи, що тільки через визволення націй, поневолених московським імперіялізмом, можливо забезпечити тривкий мир у світі і свободу для людини та народів.

В 30-ту річницю УПА прославимо незабутні її подвиги, щоб збільшити нашу націю, яка не припиняє боротьби за державну незалежність України. А себе спитаймо, чи робимо ми все можливе, щоб наблизити остаточну перемогу української національної ідеї, проти якої з усією своєю потугою виступає московське великодержавство.

Організації Українського Визвольного Фронту в ЗСА.

Травень 1972.

Подаємо до ласкавого відома Всечеснішим Отцям — Приятелям, Рідним та Знайомим нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п. о. Декана ІГНАТІЯ ГАЛУШКИ

що в суботу, 10 червня 1972 р.
в годині 2-ій по пол.
на УКРАЇНСЬКІМ КАТОЛИЦЬКІМ ЦВИНТАРІ
у FOX CHASE, Pa.
відбудеться
ПАНАХИДА І ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
Чин свячення довершить Високопреподобний
о. ЯРОСЛАВ ЗАХАРІЯСЕВИЧ
швагер Покійного.
До ласкавої співучасти і молитов просять
дружина — СОФІЯ
діти — ТАРАС і ВІРА з Родинами

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. проф. ІВАНА ВИНАРА
на видавничий фонд „Українського Історика"
зложили:

Проф. д-р Теодор МАЦЬКІВ	$50.00
Проф. Павло СИРОТЮК	10.00

23 травня 1972 року в Сіднеї (Австралія) передчасно відійшла у Вічність
наша Дорога і Незабутня Землячка
НАТАЛЯ ПАВЛІВНА ДЕМЧИК
про що в глибокому смутку повідомляємо всіх Друзів і Знайомих Покійної.
Доні Юлії Демчик висловлюємо наше глибоке співчуття і розділяємо її глибокий сум і жаль в її дні невимовного горя.
ІВАН та МАРІЯ ДУБРОВСЬКІ
Замість квітів на свіжу могилу Покійної складаємо 25.00 дол. на УВАН в США.

КРАЙОВА УПРАВА
БРАТСТВА б. ВОЯКІВ І УД УНА в ЗСА
повідомляє, що
В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Незабутнього Побратима,
б. голови КУ Братства
бл. п. БОГДАНА ЛИСЯКА
в четвер, дня 8-го червня 1972 року
о годині 7:30 вечора
в Церкві св. Арх. Михаїла
при 569 George Street, Ню Гейвен, Конн.
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА
До спільної поминальної Молитви щиро просимо в першу черсу опечалену Родину Покійника, Представників та Членів українських організацій, до яких належав і був активним членом покійний Богдан та все Шановне Громадянство міста Ню Гейвен і околиці.
Зокрема апелюємо до усіх наших Друзів Дивізійників, прибути зорганізовано з прапорами для вшанування Світлої Пам'яті нашого незабутнього Друга по Зброї.

СПОРТ

Офіційний кінцевий показник табелі гор „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи, Н. Дж. сезон 1971/72

		гор	точок	воріт
1.	Чорноморська Січ	18	34:2	54:19
2.	Елизабет Айріш-Амер.	18	32:4	41:16
3.	Пассейк Італіян С.К.	18	24:12	42:23
4.	Молфетта Ф. К.	18	17:19	31:38
5.	„Вісла" С. К.	18	16:20	15:30
6.	Мадярський С. К.	18	15:21	27:29
7.	Рома С. К.	18	15:21	42:40
8.	Скатс - Амер. Ф. К.	18	12:24	29:46
9.	Ґарфілд Італіян	18	9:27	18:34
10.	Бавнд Брук Італ.	18	6:30	24:49

Чорноморська Січ — Джермен Ґанґеріян СК, Філядельфія 5:1 (4:0).

Юньйон 28-го травня — Можна б подумати, що для „Ч. Січі" ці між-стейтові змагання за амат. Чашу Америки були дуже легкими. Насправді воно так не було. Перевагу в повному значенні цього слова, „Ч. Січ" мала в першій половині, головно в початковій стадії зустрічі й — закінчилася раптовим вибухом, „градом" ґолів, які влетіли в сітку воріт німців, протягом 15-ти хвилин. Серію ґолів започаткував „король стрільців" „Ч. Січі — Михайло Фарміґа, який у 18-ій хвилині з подачі П. Паливоди, відкрив конто 1:0. У 26-ій хвилині з гарної акції Вол. Каздоби — І. Паливоди, — Василь Каздоба несподіваним для воротаря гостей — стрілом — підніс рахунок до 2:0. Чотири хвилини пізніше з чергового ефективного, далекого, автового викиду м'яча в гущу змагунів під воротами німців, М. Фарміґа здобув другого ґоля дня — 3:0. В 29-ій хвилині М. Фарміґа з далекого скісного стрілу послав м'яч в напрямі воріт, який натрапивши в стовб — відбився в сітку, залишаючи воротаря німців безрадним, 4:0.

Ведучи таким високим вислідом, „Січовики" дещо знизили темпо гри після перерви чим заохотили німців до більш енерґійного змагу. Напад гостей пробував атакувати крилами, то центром грища, але успіху не осягнув. Солідна гра дефензиви „Ч. Січ", якою вміло диригував Володимир Каздоба, розбивала усі задуми противників, звільняючи воротаря „Ч. Січі" від можливих неприємностей.

У 69-ій хвилині М. Фарміґа надробив свій „гет трик" 4-им і останнім ґолем для „Ч. Січі" в цій зустрічі. Свого почесного ґоля для гостий здобув К. Бар в 84-ій хвилині.

Склад „Ч. Січі": К. Гільґерс, Касіяненко, Паньків, І. Паливода, М. Заремба, Вол. Каздоба, Лужняк, Вас. Каздоба, М. Фарміґа, П. Паливода, Ілич, Понось, Вільчак, О. Фарміґа. Склад дружини Ганґеріянс Філядельфія: Вілсон, Бляней, Шуман, Бранд Піскей, Робертс, Ваґнер, Бар, Ді Донна, Ліндаверн, Єтон, Донагус, Руґера, Ватсон.

Чорноморська Січ в „Супер Дивізії" Шейфер Ліґи Н. Дж.

Згідно з рішенням Зборів Шейфер Ліґи, що відбулися минулого четверга, в наступному сезоні ця Ліґа створить п'яту дивізію, так зваBну „Супер" до якої мали б увійти 8 найсильніших клюбів Ню Джерзі, включно із чемпіоном „Мейджор Дивізії, „Ч. Січею". Крім „Ч. Січі" до тієї „Екстра - кляси „Шейфер Ліґи мали б ввійти дальших 4-ри клюби з цьогорічної „Мейджор Дивізії' та 3-ри клюби з Трентону, Південної групи Шейфер Ліґи.

Спортова Школа УСТ „Ч. Січ"

Продовжено час зголошень до Спортової Школи „Ч. Січі", що відбудеться на протязі трьох тижнів, від 23 липня до 12-го серпня ц. р. Оплата за повних три тижні перебування в школі (помешкання, харчування, вишкіл з головних чотирьох ділянок спорту) виносить 180 долярів, тобто по 60 дол. тижнево. Як і в минулих роках вишкіл провадитимуть фахові інструктори і тренери, професіоналісти, в більшості затруднені на праці в американських середніх і вищих школах. У першому тижні цьогорічної школи проведеться „малий семінар" (вишкіл) молодих тренерів і майбутніх провідників українського спорту в ЗСА. Прошу зголошуватись на адресу „Юкрейнян Спортс Скул" 680 Сенфорд Евеню, Нюарк, Н. Дж. 07106.

О. Твардовський

Різне

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕФАН ЗЕЛІНСЬКИЙ, член УНС Відд. 76 Т-ва св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер 3-го лютого 1972 на 77-му році життя. Покійний народився в селі Чернихівцях, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1934 році. Полишив в смутку дві доньки Анну Ціш з мужем і Мей Чуй з мужем, двох внуків Филипа і Роберта Чуй і одного правнука. Похорон відбувся на цвинтарі Евергрін Семетері в Елізабет, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Мирослав Демчук, секр.

МАРІЯ КОЛЕСА, членка УНСоюзу Відд. 484 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютика, Н. Й., померла 4-го лютого 1972 року на 81-му році життя. Покійна народилася в Татари-Самбір Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1936 році. Полишила в смутку дочок Анну і Маню, синів Михайла і Олександра, невісток, зятів, внуків та олнучу й дальшу родину. Похорон відбувся 7-го лютого 1972 року на цвинтарі церкви св. Володимира в Ютиці в Вайсборо, Н. Й.

Вічна їй Пам'ять!
В. Запаранюк, секр.

АННА СЗЕРСЬКА, членка УНС Відд. 13 Т-ва гет. І. Мазепи в Колюмбус, Огайо, померла 25 січня 1972 р. на 77-му році жиддя. Стала членкою УНСоюзу в 1953 році. Полишила в смутку сина Зеновія і його родину, доньку Александру та її родину, сестер та братів і дальшу рідню. Похорон відбувся 28 січня 1972 на цвиндарі св. Педра і Павла, Парма, Огайо в Колюмбус, Огайо.

Вічна їй Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА ДРОЗДА, членка УНС Відд. 115 Т-ва Т. Шевченка в Кентон, Огайо, померла 5 грудня 1971 р. на 79-му році життя. Покійна народилася в Стеркові, Західна Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1930 році. Полишила в смутку сина Стефана, Покійна була секретаркою 115 Відділу кілька років. Похорон відбувся 7-го грудня 1971 на цвинтарі Кальварія в Кентон, Огайо.

Вічна їй Пам'ять!
Петро Бабич, секр.

СТЕЛЛА СУХАЙ, членка УНСоюзу Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, померла 26 січня 1972 на 59-му році життя. Покійна народилася в селі Гагрові, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1959 році. Полишила в смутку мужа Михайла, дочок Наталку, Варвару та Катерину, 3-ох зятів та п'ятеро внуків. Похорон відбувся 29 січня 1972 Ракланд Семетері, Спаркілл Н. Й.

Вічна їй Пам'ять!
Василь Вишиваний, секр.

АННА ЦИБРІВСЬКА, членка УНС Відд. 158 Т-ва Богдан Хмельницький в Брукліні, Н. Й., померла 23 січня 1972 р. на 77-му році життя. Покійна народилася в Звенигороді п. Бібрка, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1941 році. Полишила в смутку дочку Марію, сина Семена, зятя і внуків. Похорон відбувся 29 січня 1972 р на цвинтарі св. Івана в Мідел Вилидж, Н. Й.

Вічна їй Пам'ять!
Олександер Саноцький
Секретар Відділу

КОНСТАНТИН ФЛЬОРЧУК, член УНС Відд. 183 Т-ва ім. Ів. Мазепи в Дітройті, помер 24 січня 1972 р. на 61-му році життя. Покійний народився в Дуплиска, пов. Заліщики, Україна. Став членом УНСоюзу в 1960 році. Полишив в смутку дружину Олександру, сина Богдана, брата Ярослава, сестер Володимиру, Наталію і Марію. Похорон відбувся 29 січня 1972 р. на Українськім Католицькім Цвинтарі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Залуго, секр. Відд.

АННА БАБЯК, членка УНСоюзу Відд. 276 Т-ва св. Николая в Ембридж, Па., померла 31 січня 1972 року на 81-му році життя. Покійна народилась на Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1923 році. Полишила в смутку три сини Михайла, Івана, Василя, п'ять дочок Анну, Катерину, Юлію, Розалію і Марію, одинадцять внуків і два правнуки. Похорон відбувся 2 лютого 1972 на цвинтарі св. Петра і Павла в Ембридж. Па.

Вічна їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МІХАІЛ ГОЛУБКО, член УНСоюзу Відд. 275 Т-ва Дарахівцина в Джерзі Сіті, помер 9-го січня 1972 р. на 77-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1936 році. Полишив в смутку 3 дочки Стефанію, Володимиру і Розалію, 2 зяті, 6 внуків, 1-ну правнуку, родину в Україні. Похорон відбувся 12-го січня на цвинтарі св. Михаїла, в Лодай, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Палка, секр

ІВАН ДОЦИК, член УНСоюзу Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н. Й., помер 31-го грудня 1971 на 76-му році життя. Покійний народився в Борцові, Україна. Полишив в смутку жену Марію, сина Едварда з дітьми і родину в Україні.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ СОРОКА, членка УНСоюзу Відд. 339 Т-ва св. Василія в Філядельфії, Па., померла 18 липня 1971 р. на 78-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1929 році. Полишила в смутку синів Гриця, Івана і Степана та дочку Ольгу. Похорон відбувся 22 липня 1971 на цвинтарі св. Марії, Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна їй Пам'ять!
С. Лупацій, секр.

НАДІЯ ЛИЧИК, членка УНСоюзу Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаґо, померла 1-го лютого 1972 р. на 69-му році життя. Покійна народилася в селі Малі Дорогостаї, пов. Дубно. Стала членкою УНСоюзу в 1949 році. Полишила в смутку мужа Миколу і двох синів Миколу Самолюка і Святослава Личика та двох внуків Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Гров. Ілл.

Вічна їй Пам'ять!
Т. Шпікула, секр. Відд.

ВАСИЛЬ ХУДИК, член УНСоюзу Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаґо, помер 26 січня 1972 на 57-му році життя. Покійний народився в селі Драґанівка, повіт Тернопіль. Став членом УНСоюзу в 1952 році. Полишив в смутку дружину Катерину, сина Юрка і дочку Марію. Похорон відбувся 29 січня на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шпікула, секр. Відд.

ІВАН ГУРАЛЬ, член УНСоюзу Відд. 257 в Лос Анджелес, Каліф., помер 7-го січня 1972 на 82-му році життя. Покійний народився в Захід. Україні. Став членом УНСоюзу в 1935 році. Полишив в смутку синів Андрія, Василя, Юліяна і Івана та невістки, 10 внуків, сестру Катерину Пелекан. Похорон відбувся 11-го січня 1972 на цвинтарі Форест Лавн Голівуд Гілс в Лос Анджилис, Каліф.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Сильчек, Секр Відд.

МИХАЙЛО ЯНКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 164 Т-ва ім. Грушевського, помер 22 січня 1972 на 62-му році життя. Покійний народився в Чашиц. Став членом УНСоюзу в 1939 році. Полишив в смутку дружину Марію і дочку Орисю та брата Евгена тут в Америці, 4 сестри і 3 брати на Україні. Похорон відбувся на Українськім цвинтарі в Бервік, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Кудрич, секр.

СТАН. БОНДАРОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 423 в Чикаґо, помер 4 січня 1972 р на 75-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1953 році. Полишив в смутку сина із родиною. Похорон відбувся на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕПАН БАХМАТЮК, член УНС Відд. 423 в Чикаґо, помер на 42-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку родичів. Похорон відбувся на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ОЛЕКСА ЧИКИТА, член УНСоюзу Відд. 81 Т-ва св. Петра і Павла, помер 23 січня 1972 р. на 75-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1933 році. Полишив в смутку дружину, сина з дружиною, внуків і правнуку. Похорон відбувся 26 січня 1972 на цвинтарі Голі Кросс в Балтимор, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!
Антон Лук'янчук, секр.

ВІКТОР КУЗЬМА, член УНСоюзу Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаґо Ілл., помер 22 січня 1972 р. на 63-му році життя. Покійний народився в селі Галущинці, повіт Скалат. Став членом УНС. Полишив в смутку дружину Стефанію і доньку Дарію та дві сестри Ванду і Теклю. Похорон відбувся 25 січня на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шпікуля, секр. Відд.

ВАСИЛЬ СЕРАФІНЮК, член УНС Відд. 210 Т-ва Згода в Бронксі, Н. Й., помер 22 січня 1972 р на 76-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1944 році. Полишив в смутку дружину Параскевію, сина Василя, дочку Анну замужну, І. Франко молодий, внуків Еву і Юлію.
Похорон відбувся на цвинтарі св. Романа в Бронксі,

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Франко, секр. Відд.

Business Opportunity

Real Estate

Різне

Різне

Розшуки

ЛЕВЧЕНКА ГРИГОРІЯ ДМИТРОВИЧА
нар. 1922 р. в с. Дубовий Гай, Прилуцького р-ну, розшукують мама і сестра. Хто знав би щось про нього або він сам, прошу писати на адресу:
Mrs. E. Lewtchenko
89 West Street
Glenroy, Vic., 3046
Australia

Funeral Directors